

Beata Lerach, Poeci nie zjawiaj

Poeci nie zjawiają się przypadkiem
Z niebieskich do nas przybywają stron
Na zawsze niezgłębioną jest zagadką
Dlaczego z nami los sw&#oacute;j dzielić chcą
W źrenicach tych posłańc&#oacute;w prosto z nieba
Istnienia smutek i marzenia blask
W chaosie ziemskich spraw ich serca wiecznie płoną dając znak
Tym kt&#oacute;rzy zabłądzili w mgle
Odchodzą tak jak przyszli niespodzianie
Zbyt prędko wypełniają się ich dni
I zn&#oacute;w na długo zostajemy sami
Być może trochę lepsi dzięki nim
Bezbronni, samotni w naszym świecie
Tak, jakby niepotrzebni byli już
Odchodzą komedianci, muzykanci i poeci
Sternicy zagubionych naszych dusz
Ich pieśni ptaki w lasach wciąż śpiewają
I wieniec zi&#oacute;ł rozsiewa po nich wiatr
Odchodzą stąd, lecz nie, nie umierają
Sumieniem naszym niespokojnym są
A kiedy m&#oacute;j czas także się wyczerpie
Poproszę cicho już ostatkiem tchu
Daj Boże proszę daj nadziei choć iskierkę
Że i ja też nie przypadkiem byłam tu